Ὁ Ἀντουὰν καὶ ἡ βλαστήμιες

Ὅταν ὁ Ἀντουὰν διηύθυνε τὸ θέατρό του, τοῦ βουλεβάρτου Στρασβούργου, ἐθήμωνε πολὺ εὔκολα.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνέλαβε τὴ διεύθυνσι τοῦ Ὠδείου, οἱ φίλοι του τοῦ συνέστησαν νὰ κρατεῖ σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τὴν ἠρεμία καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ νέα του θέσις.

Ὁ Ἀντουὰν ὑπεσχέθη. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπισήμου ὑποδοχῆς του, ὅταν ἀνέβαινε τὴ σκάλα τοῦ Ὠδείου, περικυκλωμένος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖον του, παραπάτησε καὶ μιὰ βλαστήμια τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα :

— Στὸ δ..... !

Ἔξαφνα θυμήθηκε τὰς συστάσεις ποὺ τοῦχαν κάνει καὶ φώναξε:

— Ἀκοῦς νὰ βλαστημήσω ! Φτού, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !...

* * *

Κοιμόταν !...

Ἕνας ἐνοχλητικὸς πλησιάζει τὸν Κοκλὲν καὶ τοῦ λέει :

— Θὰ εἶσθε ἄρρωστος, φίλε μου. Εἶνε πολὺ χαλασμένη ἡ ὄψι σας σήμερα !

— Μὴ μοῦ τὸ θυμίζετε... Ἤμουνα ὀχτὼ ὧρες ἀναίσθητος...

— Ἀ ! Θεέ μου ! τί σᾶς συνέβη ;

— Κοιμώμουνα !...

* * *

Γιατὶ δὲν ἔσκασαν

Ὁ κ. Κοκλὲν Καντέ, δὲν ἐδίσταζε νὰ χοντραίνῃ τὰ ἀστεῖα τῶν ρόλων ποὺ παίζει. Σεβόταν, ἐν τούτοις, τὰ κλασικὰ ἔργα καὶ ἐπεφύλασσε τὸ πνεῦμα του γιὰ τοὺς νέους συγγραφεῖς. Στὴ πρεμιέρα τοῦ ἔργου «Ἡ νεότης μας», ἐπρόκειτο νὰ πῇ, σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμή, καὶ δικό του ἀστεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐφαντάζετο πὼς θὰ προκαλοῦσε τὴν εὐθυμία τοῦ κοινοῦ. Μιλῶντας σχετικῶς μὲ μιὰ συνάδελφό του, τῆς ἔλεγε :

— Μόλις πῶ τὸ ἀστεῖο μου θὰ σκάσουν ὅλοι ἀπὸ τὰ γέλια.

Πράγματι κατὰ τὴν παράστασι ὁ Καντὲ εἶπε τὸ ἀστεῖο του, μὰ δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωσι. Τὸ κοινὸν ἔμεινε ἀτάραχο. Αὐτὸ τὸν ἐξηγήσισε καὶ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ εἶπε σ' ἕνα συνάδελφό του:

— Τὰ κτίνη ! ἀκοῦς νὰ μὴ σκάσουν στὰ γέλια !

Καὶ ὁ πνευματώδης συνάδελφός του ἀπήντησε :

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, Καντέ. Θὰ ἦσαν, φαίνεται... νησιωτικοὶ οἱ ἄνθρωποι !...

* * *

Ἠθοποιοὶ καί... διαρρῆκται

Σ' ἕνα θέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπαίζετο ἕνα μελόδραμα, στὸ ὁποῖο μία τῶν κυριωτάτων σκηνῶν ἦτο καὶ ἡ λήστευσις ἑνὸς χρηματοκιβωτίου. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, θέλοντας νὰ νεωτερίσῃ, ἀνέθεσε τὴν ἐκτέλεσι τῆς σκηνῆς αὐτῆς ὄχι σὲ ἠθοποιούς, ἀλλὰ σ' ἀληθινοὺς διαρρήκτας, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχαν ἐξέλθει ἀπὸ τὰς φυλακὰς καὶ οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰδικοὶ στὸ σπάσιμο τῶν χρηματοκιβωτίων. Ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ θεατρώνη εἶχε τεραστίαν ἐπιτυχίαν. Οἱ διαρρῆκται ἔσπαζαν κάθε βράδυ, κατὰ τὴν παράστασι, κι' ἀπὸ ἕνα χρηματοκιβώτιο πὶ καὶ φί. Τὸ κοινὸν κατέκλυζε τὸ θέατρο καὶ αἱ εἰσπράξεις ἦταν τεράστιες. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ κ. Θεατρώνης βγῆκε στὸ τέλος ζημιωμένος, γιατὶ ἕνα βράδυ οἱ διαρρῆκται βρῆκαν καιρό, ἔσπασαν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ γραφείου του, ἐπῆραν τὰς χιλιάδας τῶν δολλαρίων ποὺ ἐφυλάσσοντο ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἔγιναν ἄφαντοι !...

Ὁ δυστυχὴς θεατρώνης τὸ φυσάει ἀκόμα καὶ δὲν κρυώνει...

Ὁ ὑποβολεὺς

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Κανένα βιβλίο δὲν πωλήθηκε ποτέ, δὲν ἔγινε ἔτσι ἀνάρπαστο, ὅπως τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ «Μπουκέτου» ἀφ' ὅτου ἐξεδόθη. Τὴν Πρωτοχρονιὰ τὸ προσέφεραν στὰ σπίτια ὡς δῶρον, δῶρον πολύτιμον καὶ ἀνεκτίμητον. Μᾶ, τὸ ζητοῦν ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου. Ὅποιος δὲν τὸ ἀποκτήσει θὰ εἶνε δυστυχής, διότι ποτὲ Ἡμερολόγιον δὲν συνεκέντρωσε τόσο ἐκλεκτή, τόσο πρωτότυπη καὶ θαυμασίαν ὕλην, κομμάτια μουσικὰ τῶν καλυτέρων συνθετῶν μας γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιευόμενα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν τὰ φαντάζεσθε

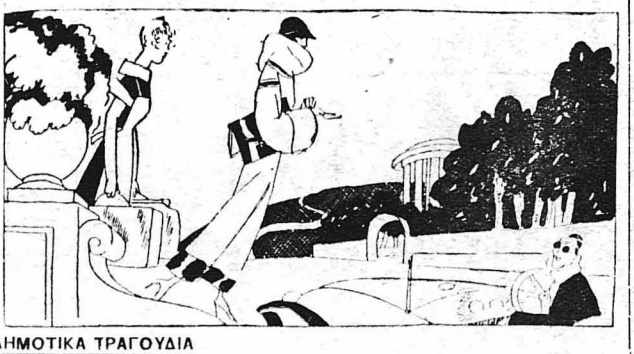

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ

[Θρακικὴ παραλλαγή]

Παρὰ πρόσφυγος, ἐκ τινος χωρίου τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης τῆς ἐπαρχίας Συληβρίας ἤκουσα τὴν κάτωθι ὡραίαν παραλλαγὴν τοῦ Γεφυριοῦ τῆς Ἄρτας, ἡ ὁποία καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς τόσας δημοσιευθείσας μέχρι σήμερον, οὔτε εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ μακαρίτου Ν. Πολίτου.

Γιὰ νὰ μὴ χαθῇ, τὴν ἀποστέλλω εἰς τὸ «Μπουκέτο», χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, μὲ τὴν προσθήκην ὅτι τὴν ἔγραψα, ὅπως τὴν ἤκουσα, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς πρόσφυγος, χωρὶς νὰ διορθώσω οὔτε μιὰν λέξιν, οὔτε νὰ προσθέσω τίποτε.

Τὸ ποίημα φαίνεται ὅτι ἔχει μερικὰ χάσματα.

Ὅποιος τὸ γνωρίζει συμπληρωμένον ἂς τὸ στείλῃ.— Εὐχῆς δὲ ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν καὶ ἄλλοι φίλοι τοῦ «Μπουκέτου», ἀποστέλλον ἔθιμα τοῦ τόπου των, ποὺ λησμονοῦνται καὶ σβύνουν κάθε ἡμέρα, ἢ ἄγνωστα Δημοτικὰ τραγούδια, ἢ παραλλαγὰς μὴ δημοσιευθείσας, ἀντὶ νὰ χάνουν τὸν καιρό τους, μεταφράζοντες τραγούδια Γαλλικά, ἢ ἔργα πεζά, ξένων διηγηματογράφων, ἢ καὶ νὰ γράφουν δικά τους, τὰ ὁποῖα, ἀφθόνως ἀπορρίπτονται.

Οἱ καλλίτεροι διδασκαλοὶ των εἶνε τὰ «Δημοτικά», ὀλίγη προσοχὴ χρειάζεται μονάχα, καὶ ἂς εἶνε βέβαιοι ὅτι καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν τόπο τους, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴ λογογραφίαν θὰ προσφέρουν ἐκδουλεύσεις.

Σ. Σ.

Σαράντα πέντε μάστορροι κι' ἑξῆντα μαθητάδες,
ἀλλοίμονο στοὺς κόπους μας, κρῖμα στὴς δουλεφές μας,
ὁλημερῆς νὰ χτίζουμε, τὸ βράδυ νὰ γκρεμιέται,
καὶ τὸ στοιχειὸ 'πεκρίθηκε, ἀπ' τὴ δεξιὰ καμάρα :

— Ἂν δὲν στοιχιώσετε ἄνθρωπο,τοῖχος δὲν θεμελιώνει,
Ὄχι φτωχιὰ καὶ μοναχιά, ἀλλὰ τοῦ πρωτομάστορη
τὴν ὥρα τὴν γυναῖκα.

Κάνει γραφὴ καὶ στέλλει την, μὲ τὸ πουλί, τ' ἀπδόνι
— «Ἀργὰ ντύσου, ἄργ' ἄλλαξε, ἀργὰ νὰ πᾶς τὸ γιῶμα,
Ἀργὰ νὰ πᾶς καὶ νὰ διαβῆς, τῆς Ἄρτας τὸ γεφύρι».
Καὶ τὸ πουλὶ βαρήκουσε, ἀλλοιῶς πῆγε τῆς λέει :
— «Γοργὰ ντύσου, γόργ' ἄλλαξε, γοργὰ νὰ πᾶς τὸ γιῶμα,
Γοργὰ νὰ πᾶς καὶ νὰ διαβῆς, τῆς Ἄρτας τὸ γεφύρι.

Νά τηνε κι' ἐξεφάνηκε ἀπὸ τὴν ἄσπρη στράτα.
Τὴν ειδ' ὁ Πρωτομάστορας καὶ τοῦ θανάτου πέφτει.
— Καὶ τ' ἔχει ὁ Πρωτομάστορας κι'ἔτσι εἶνε χολιασμένος ;
— Τὸ δαχτυλίδι τ' ἔχασε, στὴν πρώτη τὴν καμάρα,
Καὶ ποιὸς νὰ μπῇ καὶ ποιὸς νὰ βγῇ,τὸ δαχτυλίδι πειὰ νὰ βρῇ.
— Μὴ χολοσκάεις, Μάστορα, ἐγὼ νὰ μπῶ,ἐγὼ νὰ βγῶ
τὸ δαχτυλίδι σου νὰ βρῶ.
Φέρτε τριχιές καὶ τριδιπλες νὰ μπῶ γιὰ νὰ τὸ εὕρω.
— Τράβα με Παῦλο μ' τράβα με
Τράβα Παῦλο τὴν ἄλυσσο, τράβα τὴν ἄλυσσίδα
Σαράντα μπόγια κατέβηκα καὶ δαχτυλίδι δὲν πύρα.
— Ἄλλα σαράντα νὰ ἐμπῇς, τὸ δαχτυλίδι μοῦ νὰ βρῇς.
— Τράβα με Παῦλο μ' τράβα με
κι' ἄφησα τὴν πόρτα μ' ἀνοιχτὴ καὶ τὰ φωμιὰ στὸ φοῦρνο
Καὶ τὸ μωρό μου τὸ παιδὶ σεὶν κούνια κοιμισμένο.
— Ἡ πόρτα σου θὰ σφαλιστῇ καὶ τὰ φωμιὰ θὰ ξέβουν
καὶ τὸ μωρό σου, τὸ παιδὶ ἄλλη μάνα θὰ κάμῃ.
— Τρία ἀδελφάκια ἤμασταν, ὅλα κακογραμμένα,
τὸ ἕνα πάει στὴ «σούσια» μου (;) καὶ τ' ἄλλο στὸν ἀσβέστη
τὸ τρίτο τὸ μικρότερο στῆς Ἄρτας τὸ γεφύρι.
Πῶς τρέμει ἡ καρδίτσα μου νὰ τρέμῃ τὸ γεφύρι.
Πῶς πέφτουν τὰ μαλλάκια μου, νὰ πέφτουν οἱ διαβάτες.

*

ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΙΣΤΙΟΦΟΡΑ

Μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ ἐφευρεθέντα μέχρι τοῦδε παντοῖα εἴδη ποδηλάτων, οἱ ἐρασταὶ τῆς ποδηλασίας ἐπενόησαν καὶ τὸ ἱστιοφόρον ποδήλατον. Ἕνας Ἄγγλος μετὰ τῆς συζύγου του ἀναχωρήσαντες τὴν πρωΐαν ἐκ τῆς γαλλικῆς πόλεως Honf'eur ἐπὶ ἱστιοφόρου ποδηλάτου ἔφθασαν τὸ βράδυ στο Ρουάν, διατρέξαντες 72 χιλιόμετρα. Ἅμα σὲ κανένα δρόμο ὁ ἄνεμος ἦτο εὐνοϊκός, οἱ ἐπιβάται τοῦ ποδηλάτου ἐστήλωναν μικρὸν ἱστὸν ἐκ ξύλου βαμβοῦ, καὶ ἄνοιγαν τὸ πανί του. Ἔτσι τὸ ποδήλατον ἐταξείδευε.... πλησίστιον ! Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀνωφερείας, ἡ κίνησις τῶν κινητηρίων πρδείων ἀντικαθίστατο ὑπὸ τοῦ ἱστοῦ. Ἐὰν ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐναντίος,ἱστὸς καὶ ἱστίον ἀνηρτῶντο κατὰ μῆκος τοῦ ποδηλάτου καὶ τὸ ποδήλατον ἐκινεῖτο διὰ τοῦ συνήθους τρόπου.